

دلیکی نہ لہ فاو

آلان مہمہ

دئیکی خہ ئہ فاو

ئالان محہمہد

دوای زانینی نهیئی هاوسه ره که ی، ئەوا بۆ سی رۆژ نهیتوانی دهرباره ی ئەو له بیرکردنه وه بوهستییت، هیشتا باوهری به وه نه ده کرد که ئەو به یانییه له کاتی چوونی بۆ سه ر کار بینی. بۆ به یانی رۆژی سییه م له سه ر جیگایه که ی هه ستا، ته وای شه وه که نه خه وتبوو، به لکو به چاوه سوور و ماندوووه کانی ته نیا سه یری سه قفی ژوو ره که ی ده کرد، که وتبووه حاله تیکی سه یره وه. کاژیریک بۆ کاره که ی مابوو، به لام هه ر هه ستا و پۆشاکه که ی پۆشی، وای دانابوو که ئەمپۆ زووتر بچیت بۆ سه ر کار، به لام ئەمه رووی نه دا وه کو چۆن پاش ماوه یه کی که م باسی لیوه ده که م.

"نازیه که م، بۆوا زوو هه ستاویت؟ ئایا ئەمپۆ زوو به ڕی ده که ویت؟ زۆرباشه، با برۆمه خواره وه و نانی به یانیت بۆ ئاماده بکه م."

ئافره ته که که چاوه کانی خه والوو بوون و تازه له خه وه هه ستابوو، ئەوا به باوه شکه وه ئەمه ی گوت.

"پییست به وه ناکات، له ریگا شتییک ده خۆم، خۆت بخه وه."

پیاوه که ئەمه ی به میهره بانیه وه گوت، به لام میهره بانیه کی ساخته چونکه له و کاته دا هه لچوونه کانی له ئاستییدا بوون که زۆری ئازار ده دان، بۆیه به ئەسته م توانی خۆی کۆنترۆل بکات.

ئافره ته که که ئەمه ی بیست، ئەوا سه ری له قاند و دووباره سه ری خسته وه ژیر سه رینه که ی، به لام نه خه وته وه، به لکو وا خۆی ده رخست که ده خه ویته وه. پیاوه که که له ژوو ره که رۆیشته ده ره وه، ئەوا ئافره ته که زه رده خه نه یه ک که وته سه ر لیوه کانی و دوای چه ند ساتییک له سه ر جیگایه که ی هه ستا، رووی له و میزه یه بچووکه کرد که له ته نیشت جیگای خه وتنه که یه وه بوو، مۆبایله زیره که که ی که له سه ر میزه که بوو هه لگرت و دواتر ژماره یه کی لیدا.

"نەمپۆ زوو دەچیتە سەر کار، بۆیە کارئیریکی تر لێرەبە."

لەگەڵ گوتنی ئەمە، ئەوا بە زەردەخەنەو مۆبایله‌که‌ی داخستەو.

پیاوێکه‌ که‌ له‌ پشت‌ دەرگایه‌که‌وه‌ وه‌ستابوو، ئەوا ئەم قەسەیه‌ی بیست. دلی توند بوو و قورگی گیرا، نه‌یزانی چۆن مامه‌له‌ له‌گەڵ ئەوه‌دا بکات. دوا‌ی بیستنی ئەمە، ئەوا به‌ شله‌ژاوییه‌وه‌ له‌و‌ی دوورکه‌وته‌وه‌، دواتر رۆیشته‌ خواره‌وه‌ و‌ ر‌ووی له‌ به‌شی خواره‌وه‌ی که‌وه‌نته‌ره‌که‌ کرد که‌ له‌ چیشته‌خانه‌که‌ بوو، دەرگایه‌که‌ی کرده‌وه‌ و‌ ده‌ستی بۆ به‌شی دواوه‌ برد، شتیکی دهره‌ینا که‌ چهند حه‌فته‌یه‌ک له‌مه‌وبه‌ر شار‌دبوویه‌وه‌، ئەوه‌ ده‌مانچه‌ بوو. دوا‌ی ئەوه‌ی که‌ ده‌مانچه‌که‌ی هه‌لگرت و‌ له‌ باخه‌لی چاکه‌ته‌ نیلییه‌که‌یدا شار‌دییه‌وه‌، ئەوا له‌ مأل رۆیشته‌ دهره‌وه‌. به‌ره‌و کار به‌رێ نه‌که‌وت، به‌لکو به‌ره‌و ئەو باخچه‌یه‌ به‌رێکه‌وت که‌ زۆر جار له‌ کاتی گه‌رانه‌وه‌ی له‌سه‌ر کار تێیدا ده‌مایه‌وه‌ و‌ سه‌یری جوانی سه‌وزایی ده‌وروبه‌ری ده‌کرد. هه‌رچه‌نده‌ ئەو به‌یانیه‌ به‌یانیه‌کی سارد بوو و‌ هی ئەوه‌ نه‌بوو بچیت بۆ باخچه‌که‌، به‌لام ئەو گرنگی پێ نه‌دا، هه‌ستی به‌ سه‌رما نه‌ده‌کرد، راستی جگه‌ له‌و دل توندیه‌ هه‌ستی به‌ هیچی تر نه‌ده‌کرد. له‌ کاتی‌کدا که‌ بۆ ماوه‌ی نیو کارئیر نوقمی جیهانیکی تاریک بوو، ئەوا له‌په‌ر چهند یاده‌وه‌رییه‌کی بیره‌اته‌وه‌، یاده‌وه‌ری خۆش.

هیشتا ئەو رۆژه‌ی بیر بوو که‌ بۆ یه‌که‌م جار ئەوی له‌ زانکۆ بینی، سالی یه‌که‌می خۆیندنی بوو، خۆیشتی له‌ سالی سییه‌می خۆیندندا بوو. هه‌ر له‌ یه‌که‌م نیگاوه‌ دلی که‌وته‌ سه‌ر، دلی که‌وته‌ سه‌ر قژه‌ زه‌رد و‌ جوانه‌که‌ی، چاوه‌ ره‌ش و‌ میهره‌بانه‌کانی، ر‌ووخساره‌ هیمن و‌ ر‌یکه‌که‌ی. هه‌ر که‌ ئەوی بینی، ئەوا بریاریدا دلی به‌ده‌ست به‌ینیت، هه‌ر ئەمه‌ش پاش ماوه‌یه‌ک ر‌وویدا، دوا‌ی چهند سالیکی که‌میش هاوسه‌رگیران کرد.

له کاتیځدا که بیری له مانه ده کرده وه، نهوا نهیزانی که چۆن نهوه پړویدا، نهیزانی که چۆن له یهک دوور که وتنه وه، هم له پړووی سۆز و همیش له پړووی جنسییه وه، جیی باسه که ماوهی سیّ سأل بوو کاری سه رجییان نه انجام نه دابوو.

دواى ئەم یاده وه ریپانه، نهوا دلّی دووباره توند بووه، هه ناسه ی باش بو نه درا، سه ری که وته حاله تی گیژ بوونه وه.

له گه رمه ی ئەم هه ستانه، نهوا به یهک جووله هه ستا و دووباره به پیکه وته وه، به لام به ره و کاره که ی نا، به لکو به ره و ماله وه.

که گه یشته وه ماله وه، نهوا به هیمنی ده رگایه که ی کرده وه، قوفل درابوو، بویه به کلپه که ی کردییه وه. که به پیره وه که دا پویشیت و گه یشته لای نهو پلیکانانه ی که به ره و نهومی سه ره وه یان دهر د، نهوا گوئیستی کومه له دهنگیک بوو، دهنگی دوو کهس دههات که...

زانی نهو دهنگانه چین، به لّی زانی.

له گه ل برپینی هه ر پلیکانه یهک، نهوا دهنگه کان به هیزتر و به هیزتر ده بوون، له گه ل بیستنی هه ر دهنگیکیش، نهوا دلّی توندتر و توندتر ده بوو، به رادده یهک دلّی توند بوو که ههستی ده کرد دلّی خه ریکه له سینگی دپته ده ره وه و کوتایی به ژیانی بی مانای نهو دینیت.

که گه یشته لای ده رگایه که، نهوا دهستی له سه ر دهستگری ده رگایه که دانا، به لام پیش نهوه ی بیکاته وه، نهوا گوئی له ده رگایه که نزیک کرده وه.

"به لّی... به لّی... خیراتر! خیراتر!"

نافرته که نه مه ی به دهنگیکی پر له چیژه وه ده گوت.

پیاوه که که ئەمانە ی دەبیست، ئەوا سمتی توندتر دەگرت و چووکى خیراتر
لەناو ئەودا داویشت.

"بەل... بە... بەل... ئەمەم بەدلە!"

پیاوه که نهیتوانی لهوه زیاتر له پشیتی دەرگایه که بوهستیت، بۆیه کردییهوه و
به هیمنی رۆیشته ژوورهوه. بهلام ساتیک پیش ئەوهی دەرگایه که بکاتهوه، ئەوا
بئ ئەوهی خۆی ههستی پئ بکات دهستی بۆ ناو چاکهتهکهی برد و
دهمانچهکهی دهرهینا.

پیاوه که که رۆیشته ژوورهوه، ئەوا هاوسهرهکهی و پیاویکی تری به رووتی
بینی، له بهردهمی ئەو کاری سهرجییان ئەنجام دەدا. سهههتا ههستیان به
بوونی ئەو نهکرد بهوهی که پشتیان لهو بوو، بهلام کاتیک گوئیستی داخستنی
دەرگایه که بوون که پیاوه که به ئەنقهست به توندی داخست، ئەوا راجلهکین و
به ترسهوه له کارهکیان وهستان. ههه لهگهڵ بینینی پیاوه که، ئەوا ههردووکیان
کشانهوه و خۆیان به بهتانییه سپییه که داپۆشی. دواى ساتیک له بیدهنگییهکی
نئاسووده، ئەوا دوو زیناکهه که تیبینی شتیکیان کرد، شتیکی تۆقینهه، ئەو
دهمانچهیان بینی که پیاوه که بئ ئەوهی ههستی پئ بکات به دهستی راستی
گرتبووی.

"نازیزه کهم... نازیزه کهم... سههیرکه، ببووره! ببووره که بهم شیوهیه بۆت
دەرکهوت!"

ئافرهته که دهستی کرد به پارانهوه، پارانهوهیه که که دیار بوو ترسیکی گهورهی
لهگهڵدا بوو.

پیاوه‌که‌ی تر هیچی نه‌گوت، به‌لکو ته‌نیا به چاویکی زهق و پر له ترسه‌وه
سه‌یری ده‌کرد.

پیاوه‌که له‌و کاته‌دا گوئی له هیچ نه‌بوو، راستی هیچیشی نه‌ده‌بینی،
هه‌لچوونه‌کانی به رادده‌یه‌ک توند بوون که په‌یوه‌ندی به خودی واقیعه‌وه
له‌ده‌ستدابوو.

بی ئه‌وه‌ی بیر بکاته‌وه، ئه‌وا ده‌مانچه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و ئاراسته‌ی
هه‌ردووکیانی کرد.

"تکایه، تکایه ئازیزه‌که‌م! تکایه ئه‌م ده‌مانچه‌یه لابه، سویند ده‌خۆم که دووباره‌ی
ناکه‌مه‌وه، سویند ده‌خۆم که له‌مه‌ودوا بۆ هه‌میشه بۆت به‌وه‌فا ده‌بم."
ئافره‌ته‌که دووباره‌ ده‌ستی کرد به پارانه‌وه، به‌لام ئه‌م جاره ده‌سته‌کانی بۆ به‌رز
کرده‌وه و دواتر پیاوه‌که‌ش به هه‌مان شیوه وه‌کو ترسنۆکیک ده‌ستی کرد به
پارانه‌وه.

پیاوه‌که که له‌و حاله تایبه‌تییه‌دا بوو، ئه‌وا له هیچ تیئه‌ده‌گه‌یشت، ئه‌وه‌ی
ده‌بیست ته‌نیا ژاوه‌ژاویک بوو.

له کاتی‌کدا که ئه‌وان ده‌پارانه‌وه، ئه‌وا په‌له‌پیتکه‌که‌ی راکیشا و به دوو گولله
هه‌ردووکیانی نوقه‌ی خوین کرد.

دواتر ده‌مانچه‌که‌ی ئاراسته‌ی سه‌ری خۆی کرد و به دوو چاوی پر له فرمی‌سکه‌وه
می‌شکی پرژاند.